

Sy-li spěwał,
Pilnje džělaš,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwał,
Swěrnje džělaš
Wšědne dny;
Džěň pak swjaty,
Duši daty,
Wotpođń ty.

Z'njebjes mana
Njeh éi khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřěw ée!

F.

↳ Sserbske njedželske łopjeno. ↳

Wudawa šo kóždu šobotu w Šsmolerjež knihicziščezěrnj w Budyščinje a je tam ša šchwórtlětnu pschedplatu 40 pj. dostacž.

18. njedžela po šwjatej Trojizy.

Šnježe Božo, ty šy našče wukhowanje štajnje a pschezo; přjedy dyžli hory buch a šemja a šwět štworjeny bě, šy ty Bóh wot wěcznosće hacž do wěcznosće. Šamjen.

Šebr. 10, 38—11, 6.

„Prawy pał budže š wěry žiwny!“ praji našch tekst. Tuto šłowo, kaž tež to šczěhowaze, — tuto pał š wjetšchim pscheměnjem! — je š Hab. 2. wsate. Šdyž šo do tutych knihow Štareho Šatonja podnórišch, pytnješch, šo je tuto šłowo wójnske šłowo. A kaž wono ša tamny čaš psched wjazy hacž 2000 lětami placžiwosće mješče a wěrne bě, tak je wono tež dženska hiščče wěrne a ma placžiwosće, a to w šamšnej myšli šašo jako wójnske šłowo, šłowo we wójnach ludow.

Dwójzy hiščče, — nimo našcheho měštna! — namakašch tuto šłowo w šwjatym pišmje a to pola Pawoła, Rom. 1. a Gal. 3. Tute tšj měštna Noweho Šalonja wužija tuto šłowo tež tak-rjez ša wójnske šłowo, tola niz tak ša wójnu ludow, ale ša wójnu wěry. Nam, kiž my w čašu wulkeje wójny živi šmy, kotraž roššudžicž budže a dyrbi, hacž ludy dale wobštačž budža abo niz, — podobnje kaž to tehdy židowski lud w tajšim roššudženja polnym čašu živy běšče, nam budž to šłowo rěczane pschede wschěm jako wójnske šłowo ša tutu wójnu, kaž pola Šab. 2, napjelnjene pał š duchom Noweho Šalonja, kotryž

je duch wěrnej wěry, teje žiwje wěry, kotraž žiwa je a žiwych čini.

„Prawy budže š wěry žiwny,“ šłowo š wójnskeho čaša ša wójnski čaš.

1. Kotra je to wěra?
2. Šchto je tón prawy?
3. Šchto rěka: wón budže žiwny?

Šnježe Božo, kiž ty rěczišch š nam w čziščinje twojeje šwjatnizy, kiž ty rěczišch š nam w howrjenju bitwom, špočž nam, šo bychmy rošmyšli tule tvoju rěč. Šamjen.

1. „Prawy budže š wěry žiwny!“ šłowo š wójnskeho čaša ša wójnski čaš. Kotra je to wěra? — Kotra je to wěra, kotraž šo šamo w tutym čašu wójny nam wopokaže jako študžen žiwjenja, šdžež tola tak někotre čłowške žiwjenje šahinje pał tak, pał tak? Na tole praščenje dawa nam našch tekst dženska wotmołwy, prajizy: „Ta wěra pał je twjerde šałoženje teho, na kotrež nadžiju štajamy, a to wěšte dowjedženje teho, šchtož njewidžimy.“ Tuto wukładowanje wěry je to, kotrež nam wuloži šłowo Šabakufa, tu wěru, kotruž čzi wótzojo Št. Šatonja mješachu, š kotrychž šo nam Šabel, Šenoch a dale hiščče Noah a Abraham mjenuja. Našcha wěra, ta wěra N. Šatonja, je tež hiščče tuta wěra. My wěrimy, to rěka: my šmy šebi kručže a žyle wěščzi, šo to šo nam doštanje, čžohož šo nadžijamy; my wěmy a šmy pschěwědčeni, šo to je a budže, čžohož šo nadžijamy, njeh tež jo njewidžimy, mjenujizy ta wěczna šbžnosć pola Boha, kotraž

je nam sľubjena psches Bože słowo. Tola naša wěra, kiž my s N. Saxonja smy, njeje jeno to, njeje jeno to dowěrjenje Božim sľubjenjam a to frute wobstacze pschi Božim słowje, ně, wona je hišće wjazny. Kaž je N. S. dokonjenje Božeho sľewjenja, tak tež wěra N. Saxonja ta dokonjana wěra, ta wěra, kotraž je wschitkim posćizena wot Boha, tak so wschitzy wěricz móža, ta wěra, kotrejž je Bóh wscho dał psches hnadu a kotraž móže wscho bracz psches hnadu, sľewjenu w Jesušu Khrystu. Ja wěrju, t. r. ja slym žiwj a ja budu žiwj Jesom Khrysta dla; ta wěra, wona njeje wjazny jeno nadžija, ně, wona je hižom žiwjenje w Božim kralestwje tu a w tym kralestwje Božim tam; tuta wěra je studžen žiwjenja.

A w tutym wójnskim čašu?! Šhto chze tuta wěra?! To jene nam prajicž a wobkrucicž, so Bóh s tym budže, s tym ludom budže, kotryž sa to prawo, sa to, šhtož psched Bohom prawo je, — čłowšće prawa a ludow prawa wschał tola nětkle wjazny njeplacža! — wojuje, a to we wěrje do tuteho Boha, tutemu ludej, tutemu prawej tola skóncznje dobyče da!

Čži stari su psches sľowju wěru wobšwědčenje dostali, tu rěka; woni so chwala jako wótzojo, jako rjekojo wěry. A tola praji našch list w samšnym stawje wo nich: „čži sami su wschitzy po wěrje wumrjeli a njejsu tón sľub dostali, ale su jón sdala widželi,“ tola woni su spósnali, so su hosczo a zúsobnizy tu na semi; a tehodla su woni prawi a s wěry žiwj; pschetož prawy budže s wěry žiwj! A nětko my, čži młodzi w tej wěrje, kotraž wjazny wěra sľubjenjow njeje, ale wěra dopjelnenjow a wěstosće?! Dostawa so nam tež wobšwědčenje? Wamy tež my tu chwaltu, so wěrjazny smy?

2. Duž praschejmy so to druhe: „Šhtó je tón prawy?“ A potom dajmy sěbi kóždy sam wotmołwy, hacž my to slym, hacž my tak tež s wěry žiwj budžemy!

Bola Sabatuka steji: „Slaj, šhtož njewěrnj je, tón njebudže žadny pokoj w sľowjej wutrobje mēcž; pschetož prawy budže w sľowjej wěrje žiwj“, t. r. šhtož je hordny, šhtož sam na sľowju móž twari, tón kónz wosmj. Našch tekst wupraji tušamšnu wěrnošč, so sľožuju po tutych słowach, s druhim wurasom: „Prawy budže s wěry žiwj, ale šhtož wotstupicž budže, na tym moja duscha žaneho spodobanja mēcž njebudže.“ Šhtož wotstupicž budže, t. r. šhtož so wot teje jeneje wěry do Boha dželicž budže, to je njewěrjazny. Prawy je tak tón wěrjazny, je tón, kotryž, kaž našch tekst praji, pósnawa, „so tón sľwet psches Bože słowo je dokonjany a so wschitko, šhtož widžimy, s ničeho je sćzinjene;“ prawy je tón, kotryž pósnawa a wusnawa: Šhtož buch, buch psches Boha, šhtož slym, slym psches Boha, šhtož budu, budu psches Boha; prawy je tón, kotryž, kaž my to tydženja s Pawołom, wusnawa a chwali: „Jedyn Bóh a Wócžez wschitkich, kiž je wysche wschitkich a psches wschitkich a we waš wschitkich.“ To je tón prawy, kaž jeho Jesuš sam mēcž chze, hdyž w našchim džensnischim sćzenju sěbi žada wot kóždeho, kiž prawy a žiwj byčž chze: „Ty dyrbiš Boha sľowjeho Knjesa lubowacž s zlykej sľowjej wutrobu, s zlykej sľowjej duschu, s zlykej sľowjej myšlu; ty dyrbiš sľowjeho bliššeho lubowacž jako sam so!“

A tu mješ nami, šhtó je tajki prawy? Tón dolhi čaš měra, tón dželesche dlěje a bóle tych, kotryž so k Božemu słowej a Božemu domej džeržachu, wot tych, kotryž so jeho sdalowachu, kotryž to sazpitwachu. Hacž bē tuto dželenje, kaž jo s woczomaj a s wuschomaj pytny, to

prawe, to wopravdžite abo jeno po sđaczu tajke? Slaj, Gabel woprowasche, Rain tež! A tola, tak daloko dželeny tón jedyn wot drugeho! Nětk we wójnskim čašu! Tak někotry, haj wjele je jich wušlyšchalo tón móžny hłóš Boži, kiž rěczi k nam w hrimanju a blyšku bitwischeža, w styšku a sđychowanju domišny, a sħibuje sľowje kolena psched tutym jednym a jenicžkim Bohom, tak někotry pač tež hišće niz, tež nětkle hišće niz. A tón, kotryž to sľawnje njećini a so njeponizuje psched Bohom, tón njeje hlybšchi hacž tón, kotryž drje sħibuje sľowje kolena, dokelž je jeho bojoscž a hroša wobjala, dokelž tschepoze sa sľowje žiwjenčto, sa sľowj pjenjes, sa sľowje kublo, niz pač, dokelž by so s luboscže-połnej dowěru podał do Božej ruki, hotowy woprowacž woboje, žiwjenje kaž kublo, jeli Bóh sěbi to žada. Wobaj, tutón tajet kaž tamny je slymnej wutrobu, wonaj wotstupitaj, kaž našch tekst praji; prawaj wonaj njejsťaj.

Nětk we wójnskim čašu! Slaj tych, kotryž prjedy w čašu měra so k Božemu domej džeržachu, tych jednych! Woni džerža so k Božemu domej, bóle sľnadž hišće hacž prjedy, tola, woni so džerža jeno k Božemu domej, niz pač temu, kotryž chze tam bydlicž, niz pač Bohu. Hacž runje so tutón nětkle s nowa tak móžnje a slynje sľewja jako tón Knjes njebješow a semje, woni tola njemóža a nochzedža dopjelnicž tu přenju kaseň: „Ja slym tón Knjes, twój Bóh, ty njedyrbišch druhich Bohow mēcž pschi mni“; woni tola nochzedža jeho so wysche wscheho hojecž, jeho lubowacž a so jemu dowěricž, jenicžny jemu; ně, někajka papjerka s někajkimi pišmitami, někajke slymješchto, někajki amulet dyrbi to Bohu pomhacž sħitacž teho drugeho, wosħebje wojaka psched kulku a mjeczom. A tu druhu kaseň sěbi tehorunja wušaja a mjeno teho Knjesa nje-wužitnje wužiwaja, hdyž s tak mjenowanymi njebješkimi listami sarocža wohen, wodu, wójnu, kulku, khoroscž a wscho móžne druhe a hdyž — pjero so tu sľastaji! — hdyž so tam tym, kiž to wěrja, wschē hrēchi wodawaja, njech je jich to tež telko kaž pēška pschi morju abo kaž ličža na sħtomach. A s zlykej dowěru so modlicž a Bohu wušpaccž zly sľowju wutrobu, to so jim njesda byčž ta prawa a jenicžka modlitwa; ně, na papjerki pišane a psches póst do wokoliny rosešlane hróncžka, te samoža wscho a pschinješbu wulke sbožo na 9. džēn, tola jeno, — njech je to hróncžto tež modlitwa k Bohu! — hdyž so bjes pschetorhnenja dale pišche.

Tak nětk we wójnskim čašu! Wulka, slyna, nowa wěra. Tež pola tych, kotryž hacž dotal wo wěrje ničo wjedžicž nochznychu! Wulka, čēmna, pohanška pschivěra a njewěra, tež pola tych, kotryž hacž dotal čži wěrjazny, čži prawi byčž chznychu! Našch tekst pač tola prajesche a my s nim: „Ta wěra pač je to twjerde sľoženje teho, na kotrejž nadžiju sľajamy, a to wěste dowjedženje teho, šhtož njewidžimy“; to pač tola rěka: ja wěrju krucže a twjerdze, so Bóh mje, tych mojich, našch lud tak powjedže, kaž to sa naš to najšpěsche budže; ja to njewidžu a widžecž njemóžu, ja pač so teho nadžijam a wěrju, so Bóh naš wjedže tu a tam.

A hdyž našche praschenje bē: „Šhtó je tón prawy?“ šhto budžemy to wotmołwicž? Budžemy móž a slymēcž rjez: Ja to slym? Chzemy tola byčž čži, kiž praji a sľubja: „My pač njejslym wot tych, kiž wotstupja a sľatamani budža, ale wot tych, kiž wěrja a duschu wumóža.“

3. Potom budžemy tež žiwi, kaž našch tekst praji. Šhto pať to rěła: „wón budže žiwy?“

My prjedy hižom blyšchachmy, so tón, kiž prawy njeje, so tón njewěrjazy fatamany budže. Tajki njejměje, kaž Jesajaš praji, žaneho měra; tón budže tam, hdžež cži bjesbóžni šu, t. r. wón budže bjes Boha, kaž wón tu bjes Boha bē.

Š teho pať hnydom spósnajesch, so to słowo: „Prawy budže s wěry žiwy“, prajicž nochze, so šo temu prawemu tu žiwjenje šdžerži, so šo temu wěrjazemu we tutej wójnje cželne žiwjenje wobšhowa. Ně, wo tutym žiwjenju tu na šwěcže njedawa nam tuto słowo žaneho šlubjenja, ale wo tym žiwjenju a byczu w tamnym raju, we wěcžnosći. Šhrystuš rjeknje: „Ša šym to horjestawanje a to žiwjenje; šhtož do mnje wěri, budže žiwy, hačž wón runje wumrje.“

Ša tutón wójnški cžaš pať nam tuto słowo tola to jene praji a to jene wobšrucža, mjenujzy to, so tón prawy, so tón lud, kotryž ša to prawo pšched Bohom s tutym Bohom wojuje, so tón žiwy budže t. r. so tón wobšteji a woštanje, dobywšchi tola šlónčžnje nad šwojimi njepšhecželemi, kiž ša to njeprawo wojuja. Šaj, tón prawy budže s wěry žiwy!

Duž pať, moji lubi, budžmy kóždy, ty a ja, wěrjazy, pšches wěru prawi, pšches tu wěru, kotraž jeno twari na teho jeneho, jenicžleho trojenicžleho Boha, so bychmy žiwi byli. Duž budžmy wěrjazy a prawi pšches tajku wěru kóždy, ty a ja, so by našch lud byl lud prawych a wěrjazych a tať žiwy byl a dobywał.

Šamjen.

K. W.

Šhto wěra je a samože.

(Šebr. 10, 38—11, 6.)

Słóš: Nječ Bohu džaťuje —

Dar Boži wěra je
A žiwjenje nam dawa;
Še šwět a njebješa,
Šaj, Boha šapschijaša. —
Duž najšhlynišča móz
A mudroščž woštanje;
Š njej prawy wodacže
A šbóžnosćž dostať je!

Šlej, šakoženje je
Wšhať twjerde wěra teho,
Ša cžož šo špuschžamy,
A dowjedženje teho
Šačž najwěščžišče dže,
Šhtož njewidžimy tu,
Šo pšches nju pšchidžemy
Še šmjercže k žiwjenju! —

Bjes wěry njemóžne
Še špodobacž šo Bohu;
Šhtož cžahnyčž wješketž
Čže pšches šwět k njebju drohu,
Ša wěricž, so Wóh je
A myto dawa tym,
Šiž jeho phtaju,
Šam w raju lubošnym.

Pšches wěru šnajemy
My Bože škutki šwjate;
Šam Bože pšnacže
Še s Božim šłowom date,
My pšches nju špodobni
Ššmy Bohu ščžinjeni,
Š njej wobšwědcženje šmy
Šaž wěrní dostali.

My hrěchow wodacže
Pšches wěru dostanjemy,
Še šmjercže k žiwjenju
Šať wumoženi džemy;
Šiž běchmy šhubjeni,
Šěť wušwoleni šmy
Šam k herbštwu krašnemu,
— Duž Boha šhwalimy!

U.

Parlochoroščž.

Pšched mnohimi lětami blyšchach wo tať mjenowanej parlochoroščži. Šedyn bohaty Šuša wobšedžesche krašnu parlu wulžy wšhokeje drohoščže. Wón bu potom politiškich pšchicžinow dla še šwojeje domišny wupofasany a jeho šubla buchu jemu wšate. Šola wón šo s tym šmėrowa, so džě ma tamnu parlu, kotraž wulšotne šamoženje šarunasche. Šať pšchidžže wón do Šarisa a šo tam ša bohateho muža wudawasche; wšhato běšche wón wobšedžeť tuteje krašneje parle, kotruž škladnoštnje šwojim pšhecželam pofasowasche. Drohotny etui ju šhowasche. Šedyn džěň čžyšche wón šašo šwojim pšhecželam a šebi šamemu krašny parliny napohlad popšhecž. Šaťo pať etui wotewri a čžyšche parlu s njeho wšacž, wón njejabzy k šwojemu pofštróženju widžesche, so běšche šo wšhón blyšchčž s parle pominył. Šarlochoroščž bē na nju pšchischla, a s tym běšche wona šwoju pšacžiwosćž šhubila.

Ši bē to wulžy powucžaze. Ša widžach, tať šu wšchitke wězy na tutym šwěcže temušamemu šakonju podčžišnjene. Nječ ty šajkežkuli cžašne šubko wobšedžišch, pšchězo dšrbišch šo bojecž, so parlochoroščž na nje pšchidžže. Š pšcherucže cžašny blyšlot wobšeduje. Šať bórny blyšchčž a cžesčž šwěta šaňdžetej!

Wšcho cžašne pod šakonjom parlochoroščže šteji; to, luby čžitarjo, dšrbišch šebi ras pofnje a žhly rošjašnicž. Duž dšrbjať na Šesušowe šłowo špominacž. Šón džesche: „Njebješke krašestwo je podobne šupzej, kiž dobre parle phtasche. A jaťo wón jenu jara drohu parlu namaka, džesche wón a pšheda wšchitko, šhtož mēješche, a šupi tušamu.“ Šole šłowo našcheho Šbóžnika nam praji: jena drohotna parla je, kotraž pšchězo šwoju pšacžiwosćž wobšhowa. Ša njeje parlochoroščži podčžišnjena. Šhtasch-li ty njebješke mozy, masch-li ty wězy Božeho krašestwa we wocžomaj, potom šo tebi woštawaze pofkadny a nješachodne drohoščže pofšicža. Ša to dšrbjať ty wutrobu mēčž. Šo tym dšrbjať šo ty nacžahowacž. Ša taťke waschnje by ty wěrne šbožo a mēr namakať. Šesuš je džě runje k temu do šwěta pšchischol. Wón čže tebi to pšchinjescž, šhtož móže cže woprawdže wobšbožicž, a tehodla wón praji: „Še-li šo komu šo picž čže, tón pój še mni a napij šo!“ Šawěrnje, pola njeho njebudžesch pofdarmo phtacž. Wón móže na špofžitwne waschnje tebe wobšbožicž a špofojicž. Šawušk jeno ras najprjedy to potajštwu tuteho šboža šesnacž. Šy dšrbišch s žhlej wutrobu to šbože phtacž, kotrež Šesuš ša tebe ma.

Duž, luby čžitarjo, pruhuj šo, hačž šy hižom we wobšedžeštwje teje jeneje drohotneje parle. Šeli šo to nješy, dšha phtaj Šbóžnika še wšchej šhutnosćžu. Ššmi bibliju do rukow, čžitaj we

njej a prošch wo natwarjenje pšches šwjateho Ducha. Sawěrnje, budžesč-li sprawnje pytač, dha tež to krašne sbožo dozpijesch, kotrež je čzi Ješuš tač droho warbował. . . . „Pytačže, a wy budžecže namafacž!“

Šwěsdne njebjo.

Krašna lucžka je mi snata,
Wšchitzu ludžo widža ju,
Si je módra barba data,
Wulka je, njej' k měrjenju,
Kajkaž dženša widžicž je,
Tajka bē a wostanje.

Tam šo šwětkle wowzki pašu,
Sich je wjele, wjele stow;
Widžicž njejšu w kóždym čašu,
Byrnje na nje hladacž schoł.
Šdyž to šlónčžo wot naš dže,
Dha je paštyr pšchuwjedže.

Semu pornjo žadyn njeje,
Wón je wodži s mudrosčžu
A šo nad jich sbožom šmēje,
Wodžewa je s pšchinosčžu;
Wšchitkim je wón mjeno dač,
Na kulu je jawołač.

Paštyr jich pač widžicž njeje,
Šacž je runje pšsnaty;
Wón je krašna studžeit wscheje
Wlšosčže a dobroty;
Wón je wodži kóždu nóz,
A je šdžerži jeho móz.

Paštyrja a wowzki, wšchitko
Šnaje kóžde derje šam;
Šilny pohladuje nětko
Šorje na nje k njebešam,
Tam, hđžež junu pšndžemy
K jeho raju šbóžnoty.

Šsebi pšchemyšlit.

Šamožity muž bu ras prošchent, šhudej žonje, kiž šebi ani šatepicž njemožesche, něšcto drjewa daricž. „Šaj,“ tón džesche, „drjewe mam; ale ščto mi šaplacži?“

„Ša je wam šaplacžu“, žona wotmolwi, „„jeli šo šebi přenje šči šchtucžki s 41. psalma wucžitacže, přjedy hacž lehnycž džecže.““

Muž to šlubi, jej drjewe podawšči. Šako wón wječor bibliju wotewri, tele šłowa čžitacše: „Derje temu, kotryž šo po nušnym šorjebjerje; leho budže tón šnjes wumóz w nušnym čašu. Šón šnjes budže jeho šwarnowacž a pšchi žiwjenju šdžeržecž, a budže šo jemu dacž derje hčž na šemi a njebudže jeho podacž do wole jeho njepšchecželow. Šón šnjes budže jeho wofšchewicž na jeho šhorokožu a wupomha jemu wot wšchitkeje jeho šhorosčže.“

Šohaty žaneho šaplacženja ša to drjewe wšal njeje. F.

Šanowa prošwa.

Ša šwojim šmjertnym kožu ležesche bohabošasny muž. Wón mějesche nadžiju, šo bē wot šwojeho Šbóžnika špšsnaty a pšchijaty, ale jena wulka štarosčž jeho tšchesche. Šeho šyn bēšche na wo-

F.

pacžne pucže trjehil a šłownu štarosčž žiwjenja: „Šžincže, šo bšchcže šbóžni bšli!“ wón njesnajesche. Wón pšchindže, šo by šwojemu mrežazemu nanaj božemje prajil. „Wój šyno“, tón k njemu džesche, „šlub mi, šo chžesč hšchcže po mojej šmjercži kóždy džeit, měšaz dolho, do tuteje štwy pšchřhadžecž a pječž mjenschinow čžische na tšmle měštnje šedžecž, na kotrymž twój nan wumrje.“ Šsyn to šlubi, a nan bóršy na to šwojej wocži na pšchezo šandželi.

Šřeni křocz šastupi šyn do šmjertneje štwy šwojeho nana, kaž bē to šlubil. Šnydom štejesche wobras pobožneho nana pšched nim a s nim jeho šmjercž we wěrje do Šbóžnika, kotryž je šmjercži žahadko wšal. Wón šacžu šo móžnje šajaty w tšmle dopomnjecžu a w tej njekhablažej wěštosčži: tež moja šmjercž šteji pšchede mnu, hdy, to leži w Božej ruzy, ale wěšte je, šo mam junu pšched Boži šud štipicž.

Žiwe pšchedštajenje wěrny a kšchescžijanskeho žiwjenja jeho šwěrneho nana bēšche jemu k sbožu. Wón bu pokutny čłowjek a namafa Božu hnadu.

F.

Kšchescžijanske šhonjenje.

Šhuda šadowniza někajšeho města bēšche Bože šłowo do šwojeje wutrobny pšchijala, kaž něhdy bohabošasna Šidija w Šilippje; hdyž wona pšdla šwojeho mašeho šadneho štejisčžža pola mošta šedžesche, wužiwacše wona šwój šwobodny čaš k temu, šo we šwojej lubej bibliji čžitacše.

„Ščto dha tudy čžitacže, dobra žona?“ woprašča šo ju ras jedyn šnjes, kotryž chžysche šebi něšcto šadu šupicž.

„„Šo je Bože šłowo“, šadowniza šnapšchecžiw.

„Bože šłowo? Ščto dha je wam to prajil?“

„„Wón je mi to šam prajil!““

„Šcže dha hdy s nim rēčžaka?“

Šhuda žona njemožesche wotmolwicž, wšebje jako šnjes na tšm wobšta, šo by jemu to, ščtož wěrjesche, dopošasa. Wona njebēšche šdisputierowanja šwucžena a njemožesche žanych dopošasmow namafacž. Šlónčžnje pohlada k wyškosčži do jašnje bšchcžžazeho šlónčžneho šwětkla a rjekny: „„Wóžecže mi dopošasacž, mój šnježc, šo šlónžo na njebju šteji?““

„Dopošasacž?“ wón šnapšchecžiw, „najšpšchi dopošas ša to je, šo mje wono wšrijewa, a šo móžu w jeho šwětkle widžecž.“

„„Šak šo mi tež dže“, žona wješele wuwola, „„dopošas, šo je tale šniha Bože šłowo, je šo wono moju dušchu hřeje a roššwēcžuje!““

F.

Šłote hašy.

Šwšrski předač Štöcker powjedacše ras wo jich mašym křónpřynzu šłedowazy wěrny podawš. Ššchi rašškej domjazej Božej šlužbje šo wo nowym Šerusalemje čžitacše, ščtož mašeho přynza jara šajimacše. „Ščto to do noweho Šeruselema je?“ šo wón šwojeho wucžerja woprašča. Šón jemu krašnosčž hornjeho Božeho města po šnathm šlawje je šjewjenja Šanoweho wopřšwasche a pšchi tej šškadnosčži tež na „šłote hašy“ pšchřndže. „Šłote hašy“, na to křónpřynž džesche; „dha chžu šebi, hdyž tam budu, wšchitke šaki polne šłothč kamjeni natšlacž.“ — „„Ščto chžecže s nimi čžinicž?““ šo wucžer prašchesche. — „Še šhudym ludžom w Šarlinje dele mjetač“, přynž wotmolwi.

Ššjany dopošas wot mlodosčže pšchuwucženeje dobročžiwosčže w kralowškim domje! Derje našchemu ludej, kotrehož přynžajo šahe nawufnu, wutrobu ša šhudeho muža mēčž!

Dr. S.